

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I. M., narozený X, státní příslušnost X, toho času bytem X,
zastoupený: Mgr. Marek Hudlický, advokát, se sídlem
Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.8.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2023 č.j. OAM-375/ZA-ZA12-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 3.8.2023 téhož dne doručenou soudu doručenou prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2023 č.j. OAM-375/ZA-ZA12-D07-2023, jehož kopie byla přiložena, a kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu; státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení

Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení**), je Polská republika (dále jen **Polsko**).

2. **V žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadá rozhodnutí v celém jeho rozsahu, neboť spatřuje pochybení žalovaného v porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen **správní řád**), neboť žalovaný nepostupoval důsledně v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, v důsledku čehož došlo k porušení § 2 odst. 3 správního řádu, když správní orgán nešetřil práva a oprávněné zájmy žalobce a porušil při tom zásadu proporcionality a subsidiarity. Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 3 uzavřel, že nebyl shledán postup pro aplikaci čl. 10 ani 11 Nařízení, neboť na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, resp. její rodinní příslušníci. Takové závěry jsou však dle přesvědčení žalobce v přímém rozporu se zjištěnými skutečnostmi a s článkem 2 písm. g) Nařízení, kdy žalobce je přesvědčen, že jeho žádost měla být posouzena společně s jeho družkou N. T., resp., že se žalovaný měl zabývat i těmito kritérii. Žalobce následně poukázal na čl. 17 Nařízení, které zakotvuje diskreční pravomoc jednotlivých členských států. V tomto směru žalovanému vytkl, že se při posouzení aplikace tohoto ustanovení rovněž nedostatečně zabýval jeho rodinnou situací v tom směru, že jeho družku nepovažoval za rodinného příslušníka. Namísto toho žalovaný uzavřel, že žádost bude posouzena v Polsku. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že se správní orgán nevypořádal dostatečně se zjištěnými skutečnostmi a jeho rodinnou situací, a že jím podaná žádost o mezinárodní ochranu by měla být posouzena tuzemskými správními orgány, proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Žalobce** společně s žalobou také **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 21.8.2023 č.j. 16 Az 17/2023 - 18.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.6.2023 č.j. OAM-375/ZA-ZA12-D07-2023** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Polsko, jak uvedeno shora. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 10.3.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 6.4.2023 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že cestoval v měsíci červenci 2021 do Polska mikrobusem, kde setrval do srpna 2022. Následně pokračoval s paní N. T. (nar.: X, e.č.: M000220) do České republiky (dále jen **ČR**), od té doby pobývá ve městě Plzeň, kam cestoval za svými známými. V minulosti byl pouze na pracovních pobytech v Polsku, v jiných členských státech EU nepobýval. V minulosti mu byla udělena víza Polskem, povolení k dlouhodobému pobytu mu nebylo uděleno žádným státem EU. Je svobodný a bezdětný, nepotýká se s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky, nemá žádné zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je válečný konflikt na Ukrajině. Bratr mu doporučil, aby se do země původu nenavracel. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 6.4.2023 v jazyce ukrajinském za přítomnosti tlumočnicka ukrajinského jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je válečný

konflikt na Ukrajině. Na Ukrajině ve městě X stále pobývá jeho matka a mladší bratr, v ČR nemá žádné příbuzné ani blízké osoby. V ČR požádal o vízum strpění, ale jeho žádost byla zamítnuta. V zemi původu neměl žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. Na Ukrajině nebyl trestně stíhán ani neměl problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví nebo příslušnosti k sociální skupině či svému politickému přesvědčení. Matka a bratr mu doporučují, aby se na Ukrajinu nevracel. Mladší bratr se účastní bojů, pokud by se bratrovi něco stalo, bude se muset postarat o matku, která snáší současnou situaci nedobře. S žalobcem byl následně proveden doplňující pohovor dne 24.5.2023, při němž uvedl, že si vyřídil polské pracovní vízum. V Polsku pracoval v zemědělství ode dne 16.7.2021. Do ČR přicestoval z Polska v měsíci srpnu 2022. Vízum bylo platné do měsíce prosince 2021, následně pokračoval v pobytu dalších 90 dní v režimu, který mu umožňovala pravidla bezvízového styku. Po začátku války na Ukrajině pokračoval v pobytu v Polsku, svoji pobytovou situaci dále neřešil. V Polsku se mu nelíbilo. Známi mu doporučili, aby přicestoval do ČR. Další důvody, pro které by z Polska odcestoval, nemá. Do ČR přicestoval kvůli známým, dále kvůli podobnému jazyku a mentalitě obyvatel. Další konkrétní důvody, pro které by přicestoval právě do ČR, nemá. Žalobce dále uvedl, že v Polsku se nesetkal s žádnými problémy, Poláci se chovali slušně; nemá žádné důvody, pro které by nemohl odcestovat zpět do Polska. Raději by setrval na území ČR, nechce opět v Polsku čekat na realizaci správních úkonů v souvislosti s posouzením jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále uvedl, že se v EU nenacházejí žádní jeho příbuzní. V ČR je společně s ním jeho přítelkyně N. T. (nar.: X, e.č.: M000220), která je obdobně jako on žadatelka o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný nejprve citoval článek 3 odst. 1 a 2 Nařízení a dále uvedl, že nejdříve zkoumal, zda je vůbec ČR dána příslušnost k posouzení žádosti žalobce ve smyslu Nařízení, a proto přistoupil v souladu s čl. 7 Nařízení k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Nejprve žalovaný zkoumal kritérium v čl. 8 Nařízení, k němuž uvedl, že žalobce je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat. Dále žalovaný uvedl, že jak vyplynulo ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu a z pohovoru s žalobcem, na území členských států nepobývají žádní členové žalobcovy rodiny. Kritéria uvedené v čl. 9, 10 a 11 Nařízení nejsou tedy v případě žalobce aplikovatelné. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 3 Nařízení, pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí: členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední; členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz; pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední. Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu,

jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

Žalovaný na základě kontroly cestovního dokladu žalobce č. FS009869 a i jeho vyjádření konstatoval, že žalobci bylo dne 25.6.2021 vydáno ve městě Lvov polské pracovní vízum č. 101901906 s platností ode dne 1.7.2021 do dne 31.12.2021, počtem 180 dní pobytu na území a více možnými vstupy. Z poskytnutých informací Polskem vyplývá, že na základě zákonného ustanovení Polska, pokud zákonný pobyt ukrajinského státního příslušníka na základě uděleného víza Polskem vypršel po datu 24. února 2022, kdy započal válečný konflikt na území Ukrajiny, zákonný pobyt ukrajinského státního příslušníka je prodloužen nejméně do dne 24.9.2023. Po uplynutí platnosti uděleného víza Polskem měl možnost žalobce oprávněně pobývat a pobýval na území Polska podle pravidel bezvízového režimu pro občany Ukrajiny dalších 90 dní. Občané Ukrajiny po skončení platnosti dlouhodobého víza či povolení k pobytu mohou započít svůj krátkodobý bezvízový pobyt v rámci schengenského prostoru po maximální dobu 90 dnů během každých 180 dnů a až poté musí schengenský prostor opustit. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 17.4.2023 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 20.4.2023 obdržel správní orgán informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce na základě čl. 12 odst. 2 Nařízení. Jeho pobyt na území Polska je stále umožněn na základě uděleného víza, jehož platnost byla prodloužena na základě působnosti zákona. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení.

Žalovaný se s ohledem na toto ustanovení zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 15. května 2023. Na úrovni Evropské unie (dále jen EU), ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polsko

je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, nýbrž i ostatními státy EU. Rovněž skutečnost, že v Polsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Postup při registraci a sociální aspekty přijímání ukrajinských uprchlíků, kteří do země přišli po ruské invazi v měsíci únoru 2022, byly definovány zvláštním zákonem během března 2022, který reguluje udělování tzv. dočasné ochrany ukrajinským uprchlíkům.

Podle čl. 17 Nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Polsko je odpovědným členským státem za vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu také v případě přítelkyně žalobce, N. T., která s ním v současnosti pobývá na území ČR. Oba přicestovali a pobývali společně v Polsku na základě uděleného víza totožných parametrů. Žádné další příbuzenské vazby ani jiné blízké sociální vazby žalobce na území ČR nemá. Do ČR přicestoval na doporučení svých známých, že v ČR nalezne příhodnější zaměstnání. Žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky, ani neuvedl žádné důvody, pro které by musel Polsko opustit. Stejně tak nemá podstatné důvody, pro které by přicestoval právě do ČR.

Žalobce neuvedl žádné výhrady k pobytu v Polsku ani k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. V ČR doposud dlouhodobě nepobýval. V Polsku v minulosti bez problémů setrval a našel zde zázemí i pracovní uplatnění. V současné době je mu stále umožněno pobývat na území Polska díky vízu, které bylo působností zákona prodlouženo. O další prodloužení pobytu v Polsku bude rozhodnuto na základě aktuální situace na Ukrajině. Správní orgán proto konstatoval, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřipustnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný dne 16.8.2023 ve svém vyjádření k žalobě** mimo jiné uvedl, že žalobní body se týkají výhradě údajného porušení čl. 10 a 11 Nařízení. Nicméně žalovaný konstatoval, že ani jeden z uvedených článků není aplikovatelný na případ žalobce. Čl. 10 řeší situaci, kdy cizinec podává svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v momentě, kdy na území dané země již pobývá (se statutem žadatele o mezinárodní ochranu) jeho rodinný příslušník. Takový závěr je možné zaujmout z formulace čl. 11, který doslovně řeší situaci, kdy rodinní příslušníci podají žádost současně, případně brzy po sobě. Čl. 10 tedy na případ žalobce nemohl být aplikován. Stejná je situace, i co se týče čl. 11. Ten totiž nepředkládá pouze ono časové kritérium, nicméně dále specifikuje, že by muselo aplikaci kritérií dojít k rozdělení rodinných příslušníků. Ani čl. 11 tedy není možné aplikovat, protože k žádnému rozdělení nedojde. V případě žalobce i jeho přítelkyně uznalo Polsko svou příslušnost k posouzení jejich azylových žádostí. Napadené rozhodnutí je tak plně v souladu s platnou legislativou, proto žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.6.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 16.8.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.6.2023 žalobci předáno dne 20.7.2023.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Dle čl. 12 odst. 2 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, ale k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
13. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce přicestoval v červenci 2021 z Ukrajiny do Polska na základě polského pracovního víza č. 101901906 s platností ode dne 1.7.2021 do dne 31.12.2021. Dne 20.4.2023 bylo Polskem sděleno, že žalobci bylo prodlouženo jeho vízum z důvodu epidemiologické situace v Polsku. Následně bylo také zjištěno, že po započetí konfliktu na Ukrajině byla Polskem prodloužena víza platná dne 24.2.2022 nejméně do dne 24.9.2023, jak uvedeno shora. Žalobce je tak v současné chvíli stále držitelem platného Polského víza. Ve smyslu čl. 12 odst. 2 Nařízení žalovaný konstatoval, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tedy Polsko. Žalovaný tedy požádal Polsko o posouzení příslušnosti ohledně žalobce dne 17.4.2023 a požádal ho o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v

ČR. Dne 20.4.2023 obdržel správní orgán informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce na základě čl. 12 odst. 2 Nařízení. Soud proto shledal, že žalovaný správně vyhodnotil místní příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce.

14. Žalobce namítal, že s tímto posouzením nesouhlasí, a to především z důvodu, že má za to, že má na území ČR rodinného příslušníka, jeho partnerku, která podala svoji žádost o mezinárodní ochranu dne 30.3.2023, proto mělo být přistoupeno k aplikaci čl. 10 Nařízení.
15. Žalovaný uvedl, že na území ČR se nenachází žádní rodinní příslušníci žalobce. K tomuto však musí soud upozornit na skutečnost, že zákon o azylu a Nařízení považují za rodinné příslušníky jiné okruhy lidí. Zákon o azylu v tomto případě nepočítá s nesezdanými páry, jakožto rodinnými příslušníky. Naopak Nařízení v čl. 2 písm. g) je uvedeno, že *„Pro účely tohoto nařízení se rozumí ‚rodinným příslušníkem‘ tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu: manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země.“* Jak dokládá citované ustanovení zákona o azylu, u partnerského vztahu je co do azylové relevance vyžadována českým právním řádem oficializace ve formě manželství, resp. registrovaného partnerství. To však není případ žalobce a jeho přítelkyně. Z toho důvodu má soud za to, že závěr žalovaného, že se na území nenachází žádní rodinní příslušníci žalobce, je správný. Soud proto shledává tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
16. Dále žalobce nesouhlasil s předáním do Polska, neboť má za to, že žalovaný se nedostatečným způsobem věnoval možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení.
17. Je pravdou, že čl. 17 Nařízení říká, že kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. K tomu se vyjádřil také Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) např. v rozsudku ze dne 5.1.2017 č.j. 2 Azs 222/2016-24 „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

18. Soud shledal, že žalovaný dostatečně zhodnotil okolnosti týkající se žalobce a jeho rozhodnutí nepřistoupit k aplikaci čl. 17 Nařízení, což řádně odůvodnil na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že Polsko je odpovědným členským státem za vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu také v případě jeho přítelkyně N. T., která s ním v současnosti pobývá na území ČR. Oba přicestovali a pobývali společně v Polsku na základě uděleného víza totožných parametrů. Žádné další příbuzenské vazby ani jiné blízké sociální vazby žalobce na území ČR nemá a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení. Soud proto tuto námitku shledal také jako nedůvodnou.
19. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že dle rozsudku NSS ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27 „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“
20. K tomu považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č.j. 6 Azs 117/2018 – 26: „Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18.12.2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Uníí.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21.12.2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků.
21. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí dostatečně zkoumal podmínky azylového řízení v Polsku a zabýval se tím, zda v případě Polska existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4-5 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v

podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Polsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Polsku. Zejména vycházel z dokumentu Informace OAMP. Tento dokument (primárně určený pro účely dublinského řízení) podrobně popisuje azylové řízení v Polsku a nevyplývá z něho nic, co by poukazovalo na eventuální domněnky o potencionálních systematických nedostacích.

22. Dále je třeba zdůraznit, že Polsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Polsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Polsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU, a posouzení žádosti žalobce v Polsku nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, stejně tak jako ani úřady OSN.
23. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystavěn na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo.
24. Na závěr soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Polsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 2 a § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, když žalovaný správně aplikoval § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a neporušil ani žádné ustanovení správního řádu namítané žalobcem. Rovněž žalovaný řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřil si dostatek podkladů pro vydání

rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a dostatečným způsobem odůvodnil i napadené rozhodnutí, v němž uvedl i úvahy, na jejichž základě rozhodl. Se závěry žalovaného v této věci se zdejší soud plně ztotožnil.

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 2. října 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně